

Hille Karm

Näe, särabki!

Pildid joonistanud Reet Helisabeth Karm

Toimetaja Helle Tiisväli
Pildid joonistanud Reet Helisabeth Karm
Kujundanud Epp Marguste

© Hille Karm ja kirjastus Argo, 2014
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-527-29-8

Trükitud trükikojas Print Best

Johanna ja Johannese ema oli küünlad poest toonud ja nende jaoks köögikapi ühe riiuli vabaks teinud. Siin nad nüüd seisis reas. Kapiriiul oli nende kodu.

Riiulile mahtus terve küünlapere. Kaks suurt valget küünalt, mis nägid välja väarikad ja soliidsed. Nende kõrval seisis natuke väiksemad kollased küünlad ja kollaste taha oli end peitnud väike punane küünal. Avatud karbist vaatasid välja pikad ja peenikesed,

sirged ja saledad jõulupuuküünlad. Küünlapere kõige pisemad, mitmevärvilised ja triibulised tordiküünlad olid varjul väikeses karbis. Hoopis isemoodi näoga olid kollaste läikivate kübaratega küünlad. Kübarad kaitsesid leeki õuetuule ja vihma eest.

Päeval küünlad lihtsalt seisid riiulil. Öösel aga, kui Johannes ja Johanna oma voodites und nägid ja nende ema ning isagi olid magama läinud, jõudis kätte köögiasukate võlutund. Niisamuti kui inimeste öistes unenägudes on võimalik kõik, mis päeval tundub täiesti võimatu, võib öösel köögiski juhtuda uskumatut ja imepärast.

Võib juhtuda, et öösel hakkavad asjad, mis muidu tummalt seisavad, koguni omavahel vestlema! Või vaidlema!

Sellel ööl oli iga köögiasukas kindel, et just temast on inimestele kõige rohkem kasu.

„Hei! Vaadake meid, vaadake meid!“ uhkustas peeglina sära-
vate keedupottide pealik oma meeskonda ehk teisi potte kiites.
„Kas me pole kaunid? Ja kuidas saaksid ilma meieta valmis selle
pere toidud?“

„Jah, aga meie abita ei jõuaks toit sööjate kõhtu!“ pistsid noad,
kahvlid ja lusikad oma pead sahtlist välja.

„Oot-oot, aga meieta ei saaks inimesed juua teed ega kohvi, piima ega kefiiri!“ läksid mitut sorti kruusid ja tassid tähtsusest puhevile.

Riiulil seisvad küünlad vaatasid kööginõude kehklemist vaikides pealt.

Üks väike punane küünal, teiste seast kõige uudishimulikum, ei pidanud vastu ning küsis suurelt ja väärikalt valgelt küünlalt: „Aga meie? Meie ju ei aita inimeste kõhtu täita. Mille poolest oleme meie tähtsad?“

„Meie?“ jäi suur valge küünal hetkeks mõttesse ja jätkas siis: „Seda, mida annavad keedupotid, söögiriistad ja kruusid, vajab inimese keha. Aga meie oleme inimestega siis, kui nende hing vajab soojust. Meie toidame hinge, anname hingele sära.“

„Kuidas?“ ei saanud väike punane küünal kohe aru.

„Eks sa näed ise,“ ei hakanud suur valge küünal lähemalt selgitama. „Sa näed, kui jõuab kätte sinu kord.“

